

Minunea cu securea unuia din fiii proorcilor

- 6:1-7 -

Din păcate spiritul de care era animat Ghehazi era prezent în toată comunitatea fiilor proorcilor. Nu știm dacă Ghehazi însuși l-a generat în această comunitate dar cu siguranță că a avut și el un rol important în cultivarea lui. Ghehazi nu a putut rămâne neutru din punct de vedere spiritual. Refuzând să fie un agent al harului el a devenit un agent al întunericului, al diavolului. Fiii proorcilor stau lângă marele Elisei. Dar preocuparea lor principă nu este cum să calce pe urmele acestuia, cum să își lărgească și ei vasul credinței spre mântuirea lui Israel. Ei sunt mai degrabă preocupați de confortul lor material. Cât de jignitoare au fost aceste cuvinte rostite față de Elisei: ***Iată că locul unde locuim noi cu tine este prea strâmt pentru noi!*** Elisei nu le oferea confortul dorit, și lor le era tare dificil, ca o mare povară să locuiască acolo cu Elisei. Pentru ei nu era important că sunt acolo ***cu Elisei***, ci că sunt ***acolo*** într-un loc strâmt. În 4:38 se precizează că Elisei s-a întors la Ghilgal. El se mută se pare de la Carmel la Ghilgal. Întoarcerea spre Ghilgal, însemna o apropiere de Iordan. În lumina începutului cărții 2 Împărați apropierea lui Elisei de Iordan nu era de bun augur căci ea înseamnă însăși apropierea Domnului de Iordan. Foametea din țară era semnul pedepsei lui Dumnezeu peste o țară idolatră care îl îndemna zilnic prin păcatele ei să plece din țară. Fiii proorcilor doresc să locuiască chiar lângă Iordan, adică și mai aproape de graniță. Ei par să nu înțeleagă nimic din miza spirituală a convingerii lui Dumnezeu să rămână în țară. Dar și mai trist este că aceștia nu par preocupați să plece împreună cu Elisei. Am argumentat deja că Elisei reprezenta pentru Israel ce reprezenta Templu pentru Iuda. În cap. 6:17 înțelegem că muntele ***era plin de cai și de cară de foc în jurul lui Elisei***. La fel cum Templul era plin de heruvimi și serafimi, și chivotul însuși era asemenea unui car, Elisei era încojurat de oștile cerești. El era chivotul viu unde ședea Dumnezeu în Israel. Îndepărtarea de Elisei însemna îndepărtarea de Domnul Însuși. Fiii proorcilor nu sunt preocupați să locuiască lângă Templul lui Dumnezeu ci într-un loc mai larg pentru ei. Elisei le spune: ***duceți-vă!*** El nu îi ține cu forța și ei și îl prefigurează pe Mântuitorul care după ce cei mai mulți dintre ucenici îl părăsesc el le spune celor 12: ***Voi nu vreți să vă duceți?*** (vezi Ioan 6). Elisei nu caută popularitate și să aibă cu orice preț discipoli care să-l slujească și să-l admire. Elisei este liber și străin de deșertăciunea acestei lumi. El oferă libertate maximă ucenicilor săi să îl ignore și să îi întoarcă spatele. El îi și testează. Fii proorcilor îi spun inițial lui Elisei: ***Haidem la Iordan!***, dar Elisei le răspunde: ***Duceți-vă!*** Ei însă nu insistă: Hai cu noi! Ei se pot lipsi de Elisei ușor. Pentru ei e mai important locul acela larg. Ei preferă un loc cu un confort puțin mai mare în locul companiei unuia din cei mai mari prooroci ai tuturor timpurilor. Ce trist! Ce tragic! Și acest lucru în urma a ani de investiție în ei din partea lui Elisei și în urma unui fluviu de minuni operate de Domnul prin acesta. Doar unul din fiii proorcilor insistă și-i spune lui Elisei: ***fii bun și vino cu slujitorii tăi!***, și atunci Elisei merge cu ei.

Harul nu se poate revărsa cu forța. El trebuie chemat. Și când este chemat acesta se revărsă din belșug și fără resentimente. Și Elisei trăiește în spiritul harului pe care îl poartă. Deși ucenicii sunt cei care au nevoie de el, Elisei îi urmează pe aceștia. Dacă aceștia renunță la Elisei pentru un confort puțin mai mare, Elisei renunță la confortul său de dragul acestora. Elisei îi lasă liberi să plece și nu vrea să vină dacă nu este chemat. Totuși când unul singur dintre ei îl cheamă sincer, atunci el se ridică și pleacă alături de ei. Elisei nu doar că poartă harul, el este transformat, transfigurat de acesta.

La Iordan cineva scapă fierul de la secure în apă și îi spune acest lucru lui Elisei, și Elisei face o minune, și fierul de la secure se ridică la suprafața apei. Cât de generos este Elisei! Pare o risipă de har! Ce mare lucru era un fier de la o secure. Poate în acea vreme era totuși scump, dar totuși era oare atât de gravă situația încât Elisei să intervină cu o asemenea minune. Elisei nu vede nici înainte și nici după minune un moment bun pentru a-și muștra ucenicii și să le reproșeze că erau gata să-l abandoneze așa de ușor pe el, purtătorul harului, și că acum Domnul le-a arătat că aveau mare nevoie de el. Elisei operează fără resentimente. El întruchipează cu adevărat harul care abundă. El nu are rezerve și resentimente față de nimeni. Harul din Elisei este ca un ocean care așteaptă cea mai firavă chemare ca el să se manifeste cu putere, să explodeze pentru binele oamenilor. Și într-adevăr, se pare că o măsură dublă din duhul lui Ilie, înseamnă o măsură dublă a acestui har revărsat către oameni!

Tabloul cu fiii proorocilor întărește ideea din istoria dualității lui Ghehazi, că harul nu poate locui într-un vas care este deja umplut de țărână. Vasul inimii trebuie mai întâi golit, golit de orice din această lume. Orice păcat, orice dorință, orice vis orice plan personal pentru acum și aici, trebuie lepădat și așezat la picioarele Domnului. Domnul poate împlini unele aceste planuri în viața noastră, dar inima noastră nu trebuie să se lipească de acestea. Domnul, când va împlini unele din aceste planuri, le va subordona planurilor Sale și scopului Său măreț de a slava lumea. Idolului confortului nostru în această lume, dorința de a ne găsi un cuib liniștit în lumea de acum, va împiedica harul ceresc să ne umple inima. Inima trebuie curățită de orice pumn de țărână. Doar atunci vom fi liberi, doar atunci harul se va putea odihni în noi, doar atunci ochii noștri vor fi curați pentru a distinge adevăratele valori. Până atunci ochii noștri vor vedea banii lui Naaman și nu inima transformată a acestuia, și confortul de la Iordan și nu prezența lui Dumnezeu de lângă Elisei.

Orbirea Sirienilor - 6:8-23 -

Până acum ne-am minunat de măsura dublă de har care se revarsă în țară prin Elisei. Am înțeles că acest har este fără margini, că se revarsă pe baza jertfei și doar acolo unde este credință. Am învățat cum se lărgeste vasul credinței, cum se naște acest vas în inima unui necredincios, dar și cum se pierde acesta din inima unui credincios. Cu toate acestea, autorul continuă să ne relateze din minunile făcute de Elisei.

Minunea descrisă în acest capitol are în vedere, în primul rând, tot Neamurile față de care, prin Elisei, Domnul Își înalță Numele. Deși Israel trăia în neascultare, totuși, din pricina lui Elisei, Domnul dădea victorii lui Israel împotriva Siriei. Prin Elisei, Domnul înștiința în mod frecvent pe împăratul lui Israel, de planurile de război ale vrăjmașilor lor, Sirienii. Elisei reprezenta o mărturie continuă față de Ioram că Yahwe este Dumnezeu, care este pentru Israel, și care este omniprezent, atotputernic și atotștiutor. Din păcate, deși Ioram păstra un respect față de Elisei, nu se pocăia cu adevărat și nu se întorcea din toată inima la Domnul. Domnul însă continua să îi curteze inima prin ploaia de minuni revărsată prin Elisei.

Vestea minunilor lui Elisei depășiseră granițele lui Israel. Iată că un slujitor al împăratului Siriei este conștient de faptul că Elisei îl înștiințează pe Ioram despre secretele împăratului Siriei, iar acesta nu îl contrazice, ci îi dă crezare. Paradoxul este că împăratul Siriei trimite o armată ca să-l prindă pe Elisei, dar nu se gândește că dacă acesta primește înștiințări despre planurile Siriei împotriva lui Israel, cu siguranță va primi înștiințări de la Domnul despre planurile făcute împotriva lui. Sirienii nu au conștiența unui legături directe între Elisei și Dumnezeu, și nici asupra puterii Domnului în orice vreme. Ei au impresia că Elisei se conectează din când în când la o putere divină fluctuantă. Domnul însă le va arăta cine este El cu adevărat.

Expresia: „Iată că este la Dotan.”, ne aduce aminte de prinderea lui Iosif de către frații săi (vezi Genesa 37:17). În acel context, Domnul nu intervine nici să îl înștiințeze pe Iosif și nici să îl apere. Însă acum lucrurile stau altfel. Iosif juca un alt rol în istorie, și planul lui Dumnezeu cu viața lui includea situația ca el să fie prins și vândut de frații lui. Elisei avea o altă funcție și trăia într-o altă perioadă din istorie. Contrastul dintre destinul lui Iosif și cel al lui Elisei ne învață că orice credincios este în mâna lui Dumnezeu și nu în mâna oamenilor sau în mâna vrăjmașilor. Dacă el cade în mâna vrăjmașilor lui, el este de fapt tot în mâna Domnului care îngăduie acest lucru cu un scop. Dar când un astfel de scop nu există, El nu va îngădui nimănui să se atingă de unșii Săi. Împăratul Siriei trimite o oaste puternică împotriva lui Elisei, o oaste cu mulți cai și multe care de război. Oastea înconjoară cetatea în care se afla Elisei. După trădarea lui Ghehazi, Elisei își ia alt slujitor spre formare. Dar și acesta trăiește mai mult prin vedere și mai puțin prin credință. În ciuda ploii de minuni operate de Domnul prin Elisei, în ciuda sutelor și miilor de

confirmări din partea Domnului cu privire la Elisei, slujitorul său intră în panică și nu vede nici o ușă de scăpare din acea situație: „Ah! domnul meu, cum vom face?”

Elisei însă este liniștit. El este conectat la o altă realitate. Nu trăiește prin vedere, ci prin credință. Nu înseamnă că el vedea tot timpul carele de foc din jurul său și cerul deschis. Elisei le vedea tot timpul, dar nu cu ochii fizici, ci cu ochii credinței. Prin credință, el era conectat mereu la realitatea cerească. Iată de ce nu intra în panică, și nu se teme nici măcar în fața unei oștiri înarmate. El știa că mai mulți sunt cei cu el, decât cei împotriva lui. El se roagă ca și slujitorul lui să vadă realitatea cerească din jur. Imaginea este superbă. Armata siriană era numeroasă. Erau cu siguranță câteva zeci de mii de soldați. Dar numărul îngerilor care îl înconjurau permanent pe omul lui Dumnezeu erau și mai mulți. Iată că în fiecare clipă a sa, zeci de mii de îngeri îl înconjurau pe Elisei, asigurându-i atât protecție fizică, cât mai ales protecție spirituală. Inițiativa împăratului Siriei a fost inspirată de cel rău care vroia cu orice preț să scoată de pe scena lui Israel pe marele mijlocitor datorită căruia Dumnezeu mai rămânea în țară. Adevăratul război era de natură spirituală. Dar protecția lui Dumnezeu față de Elisei era desăvârșită. Am comentat deja, faptul că Elisei este o imagine vie a Templului. Elisei reprezenta pentru Israel, ce reprezenta templul pentru Iuda. Imaginea din cap.6 confirmă acest lucru. Chivotul din templu era asemenea unui car tras de heruvimi. El era înconjurat de heruvimii care erau reprezentați pe perdelele și pereții Templului. La fel și Elisei este înconjurat de zeci de mii de heruvimi. Dumnezeu se odihnește peste Elisei, care este chivotul viu din împărăția de Nord.

Pasajul se concentrează asupra văzului. Elisei se roagă mai întâi ca **Domnul să deschidă ochii slujitorului său** și să contemple armatele cerești. Apoi, se roagă ca **Domnul să lovească cu orbire pe Sirieni**, pentru ca apoi când ajunge cu aceștia în mijlocul Samariei, se roagă din nou ca **Dumnezeu să le deschidă ochii**. Puterea lui Dumnezeu manifestată prin Elisei deschide ochii la unii, și îi orbește pe alții. Prietenului omului lui Dumnezeu i se deschid ochii spre realitatea cerească, iar dușmanilor acestuia li se conectează văzul spre o realitate falsă. Dumnezeu însă nu operează aceste miununi pentru a-și nimici vrăjmașii, ci pentru a-Și înălța Numele înaintea lor, spre mântuirea lor. Elisei îi cere împăratului Israel să se oprească din avântul nimicirii și să le dea pâine și apă sirienilor și să îi trimită acasă. Sirienii cunosc deopotrivă puterea și bunătatea Dumnezeului lui Elisei. Minunea este o mărturie și față de poporul Israel. Israel vede cum un singur om biruiește armata vrăjmașilor lor. Acest om a biruit, pentru că Dumnezeu este de partea lui, pentru că Îl slujește din toată inima. Dar dacă tot poporul ar sluji Domnului, oare cum ar arăta puterea lui Dumnezeu care s-ar manifesta printre ei? Israel însă continuă să slujească vițelilor ridicați de Ieroboam la Betel și Dan.

Atunci când omul harului este atacat, arma sa de apărare este o revărsare și mai mare de har. El nu cere lui Dumnezeu ca să fie răpit din mijlocul Sirienilor, și nici ca aceștia să fie nimiciți cu foc din cer. El mai apoi îl oprește pe Ioram să îi măcelărească în Samaria. Elisei urmărește ca Sirienii să cunoască puterea, credincioșia și bunătatea lui Dumnezeu. Dumnezeu

este credincios și Își va apăra slujitorul. Puterea Sa nu este fluctuantă și El nu poate fi luat prin surprindere și nici prins pe picior greșit. El domnește clipă de clipă peste împărățiile oamenilor. Iar acest Dumnezeu măreț este și un Dumnezeu bun. El le oferă vrăjmașilor care au dorit să îi nimicească slujitorul, o masă caldă și cale liberă de întoarcere în țara lor. Prin Elisei harul se manifestă într-un mod minunat și peste Neamuri. Și prin Ilie acest har ajunge și la Neamuri. Dar prin Elisei și mai mult. Misiunea lui Elisei este una internațională. Iată că nu doar Naaman este confruntat cu adevărul despre Dumnezeu, dar întreg poporul său, poporul sirian, beneficiază de mărturia harului divin prin Elisei.

Împresurarea și izbăvirea Samariei

- 6:24-7:20 -

Poporul, în frunte cu împăratul, continuă să calce în picioare acest har minunat revărsat de Domnul prin Elisei. Domnul aduce pedeapsa Sa, știind că omul mai degrabă în necaz va striga către El. Presiunea imensă îngăduită de Domnul peste Samaria reliefează împietrirea împăratului și a poporului. Elisei rămâne în cetate în timpul împresurării Samariei. El nici nu pleacă și nici nu cere să fie răpit din cetate. La fel cum în cap.3, el merge la drum alături de oștile celor 3 armate, la fel și acum el rămâne în cetate. El este izvorul harului și speră că împăratul și poporul vor striga la el pentru ajutor. Surpriza imensă este că Elisei este pur și simplu ignorat. Împăratul știe că este în cetate, dar nu se smerește și nu se duce la Elisei pentru a-l ruga să strige către Domnul. Și Ioram știa de puterea lui Dumnezeu manifestată prin Elisei. El însuși beneficiase de această putere în cap.3, când Domnul dăduse prin Elisei o mare izbăvire. Și acolo era o situație de criză maximă, și au întrebat pe Domnul, iar El i-a izbăvit prin Elisei. Dar de ce nu întreabă Ioram pe Domnul din nou, în acest context nou de criză? Oare Domnul nu izbăvise pe Elisei din Dotan când cetatea era împresurată de Sirieni? Oare nu putea repeta Domnul scena izbăvirii descrisă în cap.6? Nu putea lovi din nou cu orbire pe Sirienii care împresurau acum Samaria? Totuși, nici împăratul și nici poporul, nu cere ajutorul lui Elisei. Ce aveau de pierdut? Nimic! Aveau motive obiective să o facă? Cu siguranță da! Lucrarea lui Elisei era plină de manifestări ale harului. Elisei nu a refuzat pe nimeni care a strigat către el pentru ajutor. Aveau motive disperate să o facă: Cu siguranță da! Foametea în cetate era cumplită, iar moartea și bolile bântuiau pe străzile Samariei. Cu toate acestea, el ignoră pur și simplu prezența lui Elisei în cetate. Acest tablou ilustrează necredința, apostazia și împietrirea cumplită din Israel. Harul călcat în picioare produce împietrire. Cel care nu răspunde cu credință la mărturia harului, se cufundă în și mai multă necredință. Tabloul cu împresurarea Samariei evidențiază necredința și împietrirea înfiorătoare din Israel, împietrire care este o consecință a respingerii harului revărsat de Domnul prin Elisei.

Elisei, vasul harului, era acolo, printre ei, și aștepta cel mai mic gest, măcar o palidă cerere de ajutor. Harul eliseic se revarsă acolo unde este chemat, acolo unde este măcar o fărâmbă de credință. Deși lanțul este strâns din ce în ce mai tare, și foametea chinuie cetatea, ei tot nu strigă pe Domnul. În cetate are loc un eveniment tragic, zguduitor, care ajunge la urechile împăratului. Sub pedeapsa lui Dumnezeu se împlinesc Legea, care prevestea că atunci când Îl vor părăsi pe Domnul, femeile vor ajunge să își mănânce proprii lor copiii. Ne aducem aminte că în șirul de minuni ale lui Elisei, tema copiilor apare frecvent. Femei din poporul lui Dumnezeu ajung să își mănânce proprii copii. Evenimentul este atât de tulburător, încât chiar un împărat

împietrit ca Ioram reacționează. Este fascinant că în urma reacției sale, Elisei anunță izbăvirea. Dar în ce a constat reacția împăratului?

- Și-a sfâșiat hainele, și poporul a văzut sacul de păr cu care îmbrăcat. Purtarea acestui sac era semnul căinței și umilinței în fața lui Dumnezeu(vezi smerirea lui Ahab din 1 Împărați 21:27-29). Împăratul, în mândria lui, și-a ascuns acest gest al umilinței. Acum însă îl face public, și poporul vede că împăratul se umilește înaintea Domnului și recunoaște că a greșit.
- Și-a adus aminte de Elisei și că acesta joacă un rol important în istoria lui Israel.
- A trimis să-l omoare pe Elisei!

Deși reacția sa este departe de o pocăință autentică, totuși Elisei îi răspunde cu har și anunță izbăvirea. Harul purtat de Elisei este atât de mare încât are nevoie de un minim gest de căință, sau de credință, pentru a se revărsa exploziv. Gestul împăratului este departe de a fi un gest complet și autentic al credinței și căinței. Conține însă, un fir de nisip de credință și căință. Și Elisei pornește de la acest gest și revărsa harul izbăvirii peste Samaria. Elisei era nerăbdător să aducă izbăvirea. Dar aceasta nu putea veni fără ca împăratul/poporul să strige către el, Mijlocitorul. Împăratul vine spre Elisei **să îl omoare!**, dar pentru Elisei, important este **că vine spre el**, purtătorul harului! Parcă închide ochii asupra intenției împăratului, și remarcă doar că vine spre el! Căci aceasta aștepta cu nerăbdare Elisei, ca împăratul să vină la el și să ceară izbăvirea. Elisei trăiește în spiritul divin al harului care se manifestă față de Ahab în 1 Împ.21:27-29. La fel cum Domnul, parcă Se lasă păcălit de gestul incomplet al căinței lui Ahab și amână pedeapsa, acum Elisei se lasă păcălit de gestul incomplet al împăratului. Dacă în acel context, Domnul îi arată lui Ilie această dimensiune a harului din inima divinității, acum Elisei întrupează acest har, este una cu el. Iată deci în ce sens, Elisei poartă o măsură dublă a duhului lui Ilie. Nu supranaturalul în sine este cântărit, ci puterea manifestării harului către un popor apostat. Și Ilie a fost un slujitor al harului, care a iubit pe Israel. Dar Elisei parcă urcă noi înălțimi ale harului. Paralela între reacția lui Dumnezeu (și nu a lui Ilie!) față de smerirea lui Ahab, și reacția lui Elisei față de smerirea lui Ioram din cap.8, susține această interpretare.

Oare ce simțea Elisei în timpul foametei din cetate? Soluția lui Dumnezeu era în mâinile lui. În orice clipă calvarul din cetate se putea sfârși. Era nevoie doar ca împăratul/poporul să îl bage puțin în seamă, să strige puțin, cât de puțin, către el. Și foamea creștea, și oamenii mureau, și cetatea era plină de bocete și durere. Chinurile creșteau din zi în zi. Și Elisei era uitat de împărat și de popor. Și totuși soluția harului se afla în mâinile lui. Elisei a trăit în acele clipe, ce trăia Dumnezeu însuși în ceruri și ce trăia Domnul de la căderea omului în păcat clipă de clipă. Viața, izbăvirea, mântuirea sunt în mâinile Lui, gata să se reverse din belșug către oameni. Dar este nevoie de acel strigăt, fără de care mântuirea nu poate deveni operantă:

- „Totuși, Domnul așteaptă (tânjește) să Se milostivească de voi, și Se va scula să vă dea îndurare, căci Domnul este un Dumnezeu drept: ferice de toți cei ce nădăjduiesc în El! Da, popor al Sionului, locuitor al Ierusalimului, nu vei mai plânge! El Se va îndura de tine, CÂND VEI STRIGA; CUM VA AUZI, TE VA (ȘI) ASCULTA!” (Isaia 30:18-19).

Elisei întrupează această inimă a îndurării lui Dumnezeu pentru poporul Său. Elisei tânjește să aducă izbăvirea pentru un popor care-l respingea continuu, și cum a auzit un strigăt din partea împăratului, s-a și grăbit să asculte și să aducă izbăvirea! Harul care se revărsa prin Elisei îl transforma pe acesta după chipul și asemănarea Celui care era izvorul acestui har.

Împăratul are un fel de răspuns în fața provocării lui Elisei. El renunță la planul său de a-l omorî și hotărăște să aștepte. Călărețul pe care se sprijinea împăratul contestă promisiunea izbăvirii. Reacția sa dovedește o necredință totală. El este un vas al întunericului, care descurajează fărăna de credință a împăratului. El este pus în contrast cu Naaman, cel pe care se sprijinea împăratul Siriei. Iată că un împărat păgân are ca mână dreaptă un vas al credinței, iar Ioram, împăratul lui Israel, își alege ca mână dreaptă un campion al necredinței. Acesta nu este gata să creadă în izbăvire nici dacă Domnul ar face ferestre în cer. El pune în calcul (teoretic vorbind) că Domnul ar putea să facă ferestre în cer, dar totuși nu crede în izbăvire nici cu ajutorul acestora. Necredința acestui om oglindește necredința din Israel. Un popor robit de vizibil și care refuză să se încreadă în Domnul în ciuda minunilor uimitoare operate în mod vizibil de Elisei în mijlocul lor.

Domnul este credincios și aduce izbăvirea. Nu e nevoie nici măcar să facă ferestre în cer. Un vuiet al Domnului pune pe fugă întreaga oștire siriană. Nimeni nu se luptă, și nimeni nu moare! Vrăjmașul este pus pe fugă. Autorul insistă însă pe MODUL în care vestea izbăvirii ajunge la împărat și la Israel. Și aici este o întrebare importantă: de ce insistă autorul, pe modul în care cei 4 leproși aduc vestea izbăvirii în cetate?

Observ mai întâi, că leproșii sunt într-o situație fără ieșire, situația din pricina căreia iau decizia de a merge în tabăra Sirienilor. Ei sunt leproși și de aceea se află la poarta cetății. În cetate bântuie foamea și moartea. Deci, chiar dacă ar insista să fie primiți în cetate, ar fi primiți într-o cetate a morții. La poarta acesteia nu au ce mânca, deci pericolul morții e la fel de real. În mod logic, singura variantă care a mai rămas era: să meargă la oastea Sirienilor. Aceștia i-ar fi putut omorî, sau totuși, i-ar fi putut lăsa în viață. Există trei variante posibile pentru leproși. În primele două, moartea este o certitudine. În a treia variantă, moartea este o posibilitate, existând și o mică speranță de a-și salva viața. Leproșii doreau să își salveze viața. Și atunci decid să meargă în tabăra Sirienilor. Ei nu s-au dus acolo din pricina unui curaj special, sau din pricina unei încrederi în Domnul. Ei, pur și simplu, au făcut o alegere logică, rațională, în speranța de a-și scăpa viața. Decizia logică a leproșilor motivată de principiul: **oricum nu avem nimic de pierdut!**, contrastează cu decizia illogică a împăratului de a nu cere ajutorul lui Elisei. Decizia leproșilor a fost una simplă, din pricina contextului în care se aflau. Dumnezeu orchestrează un

context ostil în Samaria, pentru ca împăratul și poporul să fie constrânși aproape să strige către Domnul. Căci, soluțiile lor pământești (încrederea în propriile puteri), sau soluțiile lor idolatre (rugăciunile făcute la zeii mincinoși), se dovediseră fără rezultat, și moartea umbla pe străzile Samariei. Ce ar fi avut de pierdut, dacă ar fi strigat către Elisei și Dumnezeu acestuia? Alegerea era atât de simplă, atât de logică. Era chiar mai simplă decât alegerea celor 4 leproși. Oricum nu aveau altă soluție, și deci nu aveau nimic de pierdut să strige către Domnul. Și totuși, ei nu o fac! Deși sunt în pericol de moarte, ei sfidează un raționament atât de simplu, și atât de logic, care este la mintea a 4 sărmani leproși. Ba chiar, raționamentul de a striga la Domnul, e mai simplu și mai logic, decât raționamentul celor 4 leproși. Cei 4 leproși merg la **vrăjmașii lor** pentru a le cere viața, Israel trebuie să strige la **Dumnezeul lor, la Dumnezeuul harului** pentru a primi izbăvirea. E mai dificil să mergi la vrăjmașul tău să ceri izbăvirea, decât să mergi la Dumnezeuul harului să ceri același lucru. Și prin Elisei, Dumnezeu dovedise de atâtea ori că este un Dumnezeu al harului. Ioram este conștient că foametea din Samaria este o pedeapsă a Domnului: „**Iată răul acesta vine de la Domnul; ce mai am de nădăjduit de la Domnul?**” (6:33) Totuși, Ioram nu strigă către Domnul. El nu mai are speranță că Domnul poate să își retragă răul. El nu este dispus să creadă într-un Dumnezeu al harului. Și aceasta, în ciuda unor mărturii excepționale ale harului revărsat de Domnul ani de zile prin Elisei. Dar chiar dacă Dumnezeu le era vrăjmaș, ei erau în situația în care nu mai aveau nimic de pierdut. Iată, leproșii merg la vrăjmașii plini de cruzime ai lui Israel pentru a cere îndurarea! Pentru Ioram, Dumnezeu era deci mai rău și mai lipsit de har decât Sirienii. Sau poate mai este ceva. Poate reacția lui Ioram ascunde o revoltă cumplită față de autoritatea lui Dumnezeu, o mândrie luciferică a omului răzvrătit care nu vrea nici măcar să strige la Dumnezeu, nici în cea mai grea situație a vieții lui. Și cu siguranță că necredința și răzvrătirea lui Ioram sunt un rod al împietririi inimii sale. Ioram este mai departe de Domnul decât în cap.3. Deși între cap. 3 și cap.7 avem ani de lucrare ai lui Elisei și ani de revărsare a unui har special peste Israel, atât împăratul, cât și poporul, nu sunt mai aproape, ci mai departe de Domnul. Cred că acesta este mesajul tragic al tabloului cu împresurarea Samariei. Harul rămâne la fel de mare, la fel de disponibil. Dar inima poporului este mai împietrită. În cap.3, Ioram este dispus să strige către Domnul într-o situație de criză. În cap.6-7, criza este mai mare, dar nici el, nici poporul nu strigă către Domnul. Ba dimpotrivă, el decide să omoare, pe cel care putea fi singura speranță a poporului. Și astfel, înțelegem și rolul tabloului cu leproșii. Ei sunt o oglindă în care este judecată și condamnată NECREDINȚA și împietrirea lui Israel.

Am comentat prima decizie pe care o iau leproșii: să meargă la Sirieni în tabără. Vom comenta și a doua lor decizie. Ei găsesc tabăra goală. Ei nu știu de promisiunea lui Dumnezeu, făcută prin Elisei, și totuși nu se gândesc că este o capcană din partea Sirienilor. Ei mănâncă și ascund din bogății. Și se face noapte. După care ei se gândesc că nu e bine ce fac. Și nu neapărat din teamă de Dumnezeu, sau din altruism, ci din frica pedepsei din partea împăratului (vezi 7:9), ei decid să dea de știre împăratului chiar atunci în toiul nopții. În discuțiile dintre leproși, nu apare nici o referire la Domnul. Ei iau decizii mânați de logică, de rațiune, de bunul simț care se găsește în fiecare conștiință. Ei pur și simplu se gândesc la ei înșiși, cum să își scape viața, și iau decizii raționale în acest sens. Și iau aceste decizii în raport cu Sirienii, și apoi cu împăratul. Dar

împăratul și poporul său nu iau aceleași decizii simple și de bun simț în raport cu Cel care este Împăratul Împăraților și Domnul Domnilor, cu Cel care nu era vrăjmașul lor, ci Dumnezeu lor. Împăratul nu strigă către Domnul. Apoi, împăratul, deși știa promisiunea făcută de Domnul prin Elisei, și asistase și la minunea cu orbirea Sirienilor, este convins că tabăra goală reprezintă o capcană. La sfatul unui slujitor, el trimite niște soli până la Iordan, și de-abia apoi dă voie să se meargă în tabăra Sirienilor. Și după ce se bucură de harul revărsat din nou peste Israel, în loc să-l dea mai departe, cum au făcut și Sirienii, ei nici măcar nu-l păstrează pentru sine. Israel era chemat să fie preot printre Neamuri. În urma revelațiilor primite de la Dumnezeu, ei trebuiau să trâmbițeze printre Neamurile înfometate de Dumnezeu cel viu, minunile și adevărurile despre Yahwe! Dar Israel nu păstrează nici măcar pentru sine acest har și această hrană spirituală primită de sus! Când Naaman cere să fie vindecat de lepră, împăratul nu știe să îl trimită la Elisei. Dar nici măcar el însuși nu știe să meargă la acesta. Tabloul din cap.6b-7 este un tablou al necredinței și împietririi, iar pasajul cu leproșii ne ajută PRIN CONTRAST să pricepem și mai bine cât de mare era această necredință.

Un alt actor al necredinței este călărețul pe care se sprijinea împăratul. Autorul insistă de două ori pe vorbele necredinței acestuia, precum și pe verdictul dat de Elisei și care se împlinește asupra sa (vezi 7:1-2, și 7:18-20). Dacă împăratul respinge bunătatea divină, călărețul ridiculizează puterea divină. Dar atât împăratul cât și călărețul, oglindesc necredința care zace peste întreg poporul. După minune, nimeni din popor, nu vine la Elisei, ca Naaman de altădată, pentru a mulțumi Domnului și pentru a jura credință Lui. Poporul se repede să jefuiască tabăra Sirienilor și totul revine la normal fără să fie vreo schimbare în viața lor spirituală. Ba mai mult, însăși ideea de a vinde din prada luată de la Sirieni, reliefează inima bolnavă a poporului. Leproșii înțeleg că este o zi de izbăvire și nu se gândesc să facă acum o afacere din acea situație. Dacă Domnul le dăduse prin har alimentele din tabăra Sirienilor, de ce să le vândă fraților lor care poate se deplasau mai greu? Să vinzi ce nu e al tău, ce a primit de fapt tot poporul din partea Domnului? Este o nebunie a unei inimi lipite de țărână, și total înstrăinate de har. În loc ca poporul să declare o sărbătoare în cinstea Domnului, ei deschid un târg în cinstea banului. Spiritul din Ghehazi, era spiritul societății în care el trăia. Oamenii erau robiți de VIZIBIL, de aici și acum, de dorința de a avea și de a stăpâni în această lume.

De ce insistă autorul în acest tablou pe necredința lui Israel? Cred că autorul vrea să ne ajute să înțelegem că deși harul este infinit, și fără margini, și oricând disponibil, sfidarea acestui har naște împietrire și amplifică necredința. După lucrarea lui Elisei, Israel nu este mai aproape, ci mai departe de Domnul. Rămășița credincioasă este mai aproape de Domnul, dar Israel ca națiune cade într-o împietrire de moarte. Dumnezeu harului este și un Dumnezeu drept. Respingerea harului produce împietrire. Vasul harului are deci o dublă slujbă: să apropie de Dumnezeu pe cei ce cred, și să împietrească pe cei ce nu cred. În acest sens am înțeles și chemarea lui Isaia ca să împietrească inima poporului (vezi Isaia 6). La fel a fost și cu lucrarea Mântuitorului, pe care de altfel, Elisei îl prefigura cu putere. Cine se întâlnește cu Isus, devine ori mai bun, ori mai rău. Nu există altă opțiune. După umblarea cu Isus, 11 ucenici devin apostolii

Bisericii, iar Iuda, deși inițial cu un bun potențial, ajunge să fie locuit de Satana însuși și să își vândă sufletul pentru 30 de arginți. Legitățile împietririi sunt înfiorătoare. Instinctul matern este biruit de instinctul pentru supraviețuire (femeia care își mănâncă pruncul). Frica față de vrăjmași este biruită de instinctul de supraviețuire (leproșii care se duc în tabăra Sirienilor). Cu toate acestea, instinctul răzvrătirii față de Dumnezeu biruiește instinctul pentru supraviețuire: împăratul și poporul se încapățânează să ceară ajutor lui Elisei în ciuda morții și chinurilor care bântuiau în cetate. Cât de mare este împietrirea și răzvrătirea omului față de Dumnezeu! Cu adevărat iadul etern va fi o pedesapă bine meritată pentru toți cei care vor călca în picioare harul nemărginit revărsat prin Domnul Isus Hristos!

Împietrirea lui Israel ilustrată de tabloul cu împresurarea Samariei anticipează momentul ungerii lui Hazael ca agent al judecării (8:7-15). Harul este nemărginit. Dar el nu poate fi călcat la nesfârșit în picioare. Pe de o parte, respingerea lui produce împietrire, iar pe de altă parte vremea harului nu este nesfârșită. Harul este infinit, dar vremea harului este limitată. Harul este disponibil pentru o vreme. Astfel, un dușman al primirii harului este TIMPUL. Timpul e important. Spre deosebire de harul care este fără margini, TIMPUL impune margini precise. Și cea mai vizibilă margine impusă de timp este moartea fizică.